

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2005 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Ewa Ibrom
Sędziowie	Sędzia WSA (del) Dorota Chobian Asesor WSA Jerzy Drwal (sprawozdawca)
Protokolant	referent stażysta Agata Jakimiuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 maja 2005 r.
sprawy ze skargi [REDAKCYJNA] na uchwałę Rady Miasta Lublin z dnia 14 października 2004 r. Nr 519/XXIII/2004 w przedmiocie zarzutów do projektu planu miejscowego

- I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w § 2, w części dotyczącej odrzucenia zarzutu [REDAKCYJNA] z dnia 31 maja 2004 r., odnoszącego się do projektowanego przebiegu ulicy Kisielewskiego przez nieruchomość o numerze ewidencyjnym 6/5;
- II. opisana w pkt. I uchwała w części, w jakiej stwierdzono jej nieważność nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się wyroku;
- III. w pozostałej części oddala skargę;
- IV. zasądza od Rady Miasta Lublina na rzecz [REDAKCYJNA] kwotę 555 (pięćset pięćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem stwierdzam

Sekretarz

Najnowsze orzeczenie jest prawomocne

od dnia 5.08.2005 r.

Lublin, dnia 18.08.2005 r.

Sekretarz

Uzasadnienie

Uchwałą Nr 519/XXII/2004 podjętą w dniu 14 października 2004 r. na postawie art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym, art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, Rada Miasta Lublin rozpatrzyła wniesione przez [REDAKTOR] [REDAKTOR] zarzuty do wyłożonego do publicznego wglądu projektu planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Lublina – część III. Pierwszy zarzut z dnia 12 kwietnia 2002 r. odrzucono (§ 1 uchwały), natomiast drugi zarzut z dnia 31 maja 2004 r. częściowo uwzględniono (§ 2 uchwały).

W uzasadnieniu § 1 uchwały podano, że w obowiązującym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta, przyjętym uchwałą Nr 359/XXII/2000 Rady Miejskiej w Lublinie z dnia 13 kwietnia 2000r., określającym politykę przestrzenną oraz rozwój struktury funkcjonalno-przestrzennej, działka Nr 6/5, stanowiąca własność [REDAKTOR], leży w strefie intensywnej urbanizacji. Stąd też w wyłożonym, po raz pierwszy projekcie zmiany planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Lublina - część III, północną i wschodnią część tej działki przewidziano pod ulice Mackiewicza (stanowiącą drogę lokalną) i Kisielewskiego (stanowiącą drogę dojazdową), oznaczone odpowiednio na planie symbolami KDL i KDD. Przedmiotowe drogi powtarzały przebieg pasów drogowych, wyznaczonych w miejscowym planie szczegółowym zagospodarowania przestrzennego zgrupowania przemysłowo - składowego BURSAKI. Rada argumentowała, że budowa tych ulic w ramach modernizacji układu komunikacyjnego jest konieczna, gdyż wiąże się z rozwojem przestrzennym miasta i zapewnieniem poszczególnym miejskim jednostkom urbanistycznym, w tym obszarowi zabudowy przy ul. Chodźki, sprawnej i płynnej obsługi komunikacyjnej. Przebieg projektowanej ul. Mackiewicza i jej przedłużenie do ul. Stefczyka poprzez skrzyżowanie z Al. M. Smorawińskiego usprawni powiązanie komunikacyjne obszaru z dzielnicą aktywności gospodarczej Bursaki (na północy), z projektowanymi i istniejącymi dzielnicami mieszkaniowymi Rudnik i Czechów (od strony wschodniej

i zachodniej) i od południa z kompleksem szpitalno-dydaktycznym Akademii Medycznej. Proponowane w treści zarzutu przesunięcie ulicy na tereny niezabudowane w kierunku wschodnim, spowoduje przesunięcie się i rozminięcie wlotów ulic Mackiewicza i Stefczyka do Al. M. Smorawińskiego. Układ taki prowadzi do skomplikowanego, o trudnej geometrii, rozwiązania drogowego. Ulica Mackiewicza (KDL) oraz planowana droga dojazdowa w kierunku wschód-zachód (KDD - ul. Kisielewskiego) zgodnie z propozycją projektową zajmą część działki Nr 6/5. Na pozostałej części działki możliwa jest realizacja przez [REDAKTED] budynku mieszkalno-usługowego, zgodnie z decyzją o ustaleniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu z dnia 17 czerwca 1998r. Nr BUA.II 7331/P-74/98.

W uzasadnieniu § 2 uchwały wskazano, że w drugim wyłożeniu projektu planu, stanowiącym kolejny etap procedury planistycznej, wynikający z uwzględnienia na sesji w dniu 27 czerwca 2002 r. części protestów, zarzutów i korekt wniesionych do pierwszego wyłożenia, dokonano korekty parametrów pasa drogowego KDD-G (ul. Kisielewskiego) polegającej na zwięźnieniu pasa drogowego z 16 m do 12 m. Zmniejszono w ten sposób obszar działki do zajęcia na pas drogowy tej ulicy.

Jednocześnie dokonano korekty przebiegu pasa drogowego KDL-G (ul. Mackiewicza) przesuwając go w kierunku wschodnim o koło 3,5 m. Korekty linii rozgraniczających dla pasów drogowych KDD-G i KDL-G stanowią pożądane rozwiązanie dla wytyczonego lokalnego układu komunikacyjnego, nie powodując znaczących zakłóceń jego obrębem i zachowując założoną wydolność tego układu. Wniosek skarżącego zaprojektowanie innego przebiegu drogi KDD-G ul. Kisielewskiego nie może być uwzględniony w całości, gdyż nie istnieje możliwość takiego wyznaczenia pasa drogowego tej ulicy pokrywającego się w całości z drogą wewnętrzną o szerokości 5 m istniejącą już na terenie Spółdzielni Mieszkaniowej „Północ”.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie [REDAKTED] zarzuciła naruszenie art. 1 ust. 2 pkt 3 i 5 oraz art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym, podnosząc, iż zaproponowany - w drugim wyłożeniu projektu planu - układ komunikacyjny nie ma uzasadnienia w świetle tych przepisów. Skarżąca wskazywała

w szczególności, że projekt planu narusza jej prawa właścicielskie do działki Nr 6/5. We wnioskach domagała się stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały wobec ewidentnego nadużycia przez Gminę władztwa planistycznego.

W odpowiedzi na skargę Przewodniczący Rady Gminy Lublin wnosił o jej oddalenie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Dokonując oceny legalności zaskarżonej uchwały na podstawie art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269), w myśl którego sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, sprawowaną pod względem zgodności z prawem, Sąd uznał, że uchwałę tę podjęto z naruszeniem prawa.

Stosownie do art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zmianami), do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz planów zagospodarowania przestrzennego województw, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu oraz zawiadomiono o terminie wyłożenia tych planów do publicznego wglądu, ale postępowania nie zakończono przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

W rozpoznawanej sprawie Rada Miejska w Lublinie przystąpiła do zmiany planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Lublina dokonała pierwszego wyłożenia projektu zmiany planu w roku 2002, to jest przed wejściem w życie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Ustawa ta weszła w życie z dniem 11 lipca 2003 r. Drugie wyłożenie projektu planu nastąpiło na przełomie kwietnia i maja 2004 r. i stanowiło ono kontynuację wszczętego wcześniej postępowania planistycznego związanego z wprowadzeniem zmian do miejscowego planu zagospodarowania Miasta Lublina. Zatem do oceny zaskarżonej uchwały - odnoszącej się do wniesionych w dniach 12 kwietnia 2002 r. i 31 maja 2004 r. zarzutów [REDAKTURA] - zastosowanie miały przepisy ustawy z dnia 7 lipca

1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. z 1999 r. nr 15, poz. 139 ze zm.).

Ustawa ta określa zakres oraz sposoby postępowania w sprawach przeznaczania terenów na określone cele i ustalania zasad ich zagospodarowania, przyjmując rozwój zrównoważony jako podstawę tych działań, a także określa zasady i tryb rozwiązywania konfliktów między interesami obywateli, wspólnot samorządowych i państwa w tych sprawach (art. 1 ust. 1).

Ustalenie przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu dokonywane w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy (art. 4 ust. 1).

Wynikające z przepisu art. 4 ust. 1 cyt. ustawy uprawnienia gminy do ustalenia przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu określone są mianem władztwa planistycznego. Władztwo to jednak nie oznacza, że gmina posiada pełną swobodę w kształtowaniu zasad zagospodarowania terenu. Swoboda ta jest ograniczona przepisami ustawy o planowaniu przestrzennym podwójnie, bowiem miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest uchwalany w trakcie prowadzonej określonej przepisami tej ustawy wysoce sformalizowanej procedury (art. 6 i 18 ustawy), a ponadto treść uchwalonego planu zagospodarowania przestrzennego, będącego aktem prawa miejscowego, powinna odpowiadać wymaganiom określonym w przepisach prawa materialnego. Ustalając przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu w planach zagospodarowania przestrzennego gmina ma obowiązek uwzględnienia w niezbędnym zakresie i wyważenia zarówno celów i zadań publicznych (ponadlokalnych i lokalnych), jak też interesów indywidualnych (prawnie chronionych). Przepis art. 1 ust. 2 ustawy nakazuje uwzględnianie w zagospodarowaniu przestrzennym w szczególności:

- 1) wymagań ładu przestrzennego, urbanistyki i architektury,
- 2) walorów architektonicznych i krajobrazowych,
- 3) wymagań ochrony środowiska przyrodniczego, zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia, a także wymagań osób niepełnosprawnych,
- 4) wymagań ochrony dziedzictwa kulturowego i dóbr kultury,
- 5) walorów ekonomicznych przestrzeni i prawa własności,
- 6) potrzeb obronności i bezpieczeństwa państwa.

Obowiązek uwzględniania przez gminę powyższych wymagań w sytuacji, gdy są one zawarte w przepisach ustaw szczególnych, jest w istocie obowiązkiem

przestrzegania tych przepisów, a zatem nie jest to kwestia pozostawiona uznaniu organów gminy. Zasadę tę potwierdza przepis art. 2 ust. 1 ustawy, który stanowi, że ustalenie przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu dokonywane jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego z zachowaniem warunków określonych w ustawach. Prowadzi to do jednoznacznego wniosku, że treść planu miejscowego, wyrażonego w uchwale gminy, powinna być zgodna z przepisami ustaw.

W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego utrwalony jest też pogląd, że uprawnienia gminy w zakresie ustalania przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu nie mogą być nadużywane. Za prawnie wadliwe uznaje się nie tylko te ustalenia planu, które naruszają przepisy prawa, ale także te, które wynikają z ewentualnego nadużycia przysługujących gminie uprawnień. Sąd oceniając zgodność działań planistycznych gminy z prawem bada także czy gmina nie nadużywa przysługującego jej władztwa w tym zakresie.

Powyższe uwagi odnoszą się nie tylko do uchwał rad gmin ustanawiających miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, lecz także do uchwał rad gmin odrzucających zarzuty do projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego lub projektów zmian tych planów.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, zarzut może wnieść każdy, którego interes prawny lub uprawnienia zostały naruszone przez ustalenie przyjęte w projekcie planu lub projekcie zmiany planu. W art. 24 ust. 3 ustawy, ustawodawca nakłada na radę gminy obowiązek uzasadnienia faktycznego i prawnego uchwały rozstrzygającej w przedmiocie wniesionego zarzutu.

Obowiązek ten jest szczególnie istotny w przypadku odrzucenia zarzutu. Wymóg uzasadnienia uchwały ma na celu zapewnienie z jednej strony skuteczności ochrony praw podmiotowych właścicieli nieruchomości, którzy mają prawo poznać argumentację leżącą u podstaw odrzucenia ich zarzutów, a z drugiej strony ma umożliwić ocenę zgodności z prawem rozstrzygnięcia, której dokonuje Sąd (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie OSK 151/04, nie publ.). Uzasadnienie uchwały rozstrzygającej o zarzutach powinno wskazywać, dlaczego dokonany został wybór określonego wariantu planu, jakie argumenty przemawiają za tym wyborem, czy jest to wybór optymalny, uwzględniający interesy osób trzecich. Gmina musi wskazać przesłanki, jakimi się

kierowała, przyjmując dane rozwiązanie planistyczne, a w przypadku odrzucenia zarzutu wskazać powody, dla których nie mogą być uwzględnione propozycje zawarte w zarzucie.

Dokonując oceny zaskarżonej uchwały, Sąd uwzględnił także argumentację zawartą w § 1 uchwały w przedmiocie odrzucenia zarzutu z dnia 12 kwietnia 2002 r. - odnoszącego się do pierwszego wyłożenia projektu planu, określającego przebieg ulic Kisielewskiego i Mackiewicza - jako tematycznie wiążącą się z kwestionowanym w skardze, planowanym układem tych ulic zaproponowanym w drugim wyłożeniu projektu planu.

Odrzucenie zarzutu z dnia 12 kwietnia 2002 r. , wyraża stanowisko Rady związanej oceną prawną Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, który wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2004 r. (sygn. akt II SA/Lu 155/03) stwierdził nieważność uchwały z dnia 27 czerwca 2002r. o odrzuceniu protestu [REDAKTOWANE] do pierwszego wyłożenia projektu planu. Sąd uznał wówczas, że protest z dnia 12 kwietnia 2002 r. powinien być potraktowany i rozpatrzony, ale jako zarzut. Z tego powodu stwierdzono wtedy nieważność uchwały nr 1533/LII/2002 z dnia 27 czerwca 2002 r. odrzucającej protest. Wprowadzone zmiany do projektu planu w drugim wyłożeniu, które nastąpiło na przełomie kwietnia i maja 2004 r. , tuż po wydaniu w dniu 1 kwietnia wyroku WSA w Lublinie, dotyczyły głównie wyznaczenia zupełnie innego przebiegu drogi – ulicy Kisielewskiego (w porównaniu do wersji podanej w pierwszym wyłożeniu) na odcinku, przechodzącym przez działkę skarżącej i w innym miejscu łączącym się z drogą – ulicą Mackiewicza. Właśnie to rozwiązanie spotkało się ze stanowczym sprzeciwem skarżącej, która w zarzucie z dnia 31 maja 2004 r. , domagała się całkowitego usunięcia drogi – ulicy Kisielewskiego z jej działki, a ponadto odsunięcia drogi – ul. Mackiewicza w stronę terenów stanowiących nieużytki.

W ocenie Sądu nie narusza prawa ta część uchwały (§2), która rozstrzyga o odrzuceniu zarzutu z dnia 31 maja 2004 r. odnoszącego się do proponowanego w drugim wyłożeniu projektu planu przebiegu drogi – ulicy Mackiewicza.

W rozpoznawanej sprawie uzasadnienie § 2 uchwały, aczkolwiek obszernie, nie wskazuje jednak dokładnie przesłanek jakimi kierowała się Rada Miejska w Lublinie odrzucając zarzut [REDAKTOWANE], dotyczący przeprowadzenia przez nieruchomość (działkę Nr 6/5) drogi – ulicy Kisielewskiego. Sprzeciwiając się wytyczeniu drogi przez jej nieruchomość skarżąca podniosła, że na sąsiednim

gruncie należącym do Spółdzielni Mieszkaniowej istnieje już droga dojazdowa, z którą powinien pokrywać się w całości planowany pas drogowy ulicy Kisielewskiego. [REDAKTOR] zarzuciła, że zaplanowana droga nie jest niezbędna, bowiem istniejący obecnie układ komunikacyjny zapewnia możliwość swobodnego przejazdu. Skarżąca wskazała także, że w uzasadnieniu uchwały Rady Miasta Lublin (Nr 519/XXII/2004 z dnia 14 października 2004 r.) na mocy której odrzucony został jej zarzut, brak jest argumentów potwierdzających prawidłowość i słuszność wybranego takiego właśnie rozwiązania planistycznego. W skardze do Sądu [REDAKTOR] podniosła, że zamiast argumentów świadczących o wyważeniu sprzecznych interesów, w uchwale są tylko na ten temat ogólne stwierdzenia mające wskazywać na osiągnięcie kompromisu w tej sprawie.

Zdaniem [REDAKTOR] uzasadnienie powyższej uchwały w tym zakresie bazuje jedynie na ogólnych stwierdzeniach o potrzebie zapewnienia właściwej obsługi komunikacyjnej jednostkom miejskim i jest ono wynikiem uwzględnienia przede wszystkim interesów właścicieli nieruchomości sąsiednich, które zostały wcześniej zagospodarowane. Zwróciła także uwagę na fakt, iż odstąpienie od realizacji projektu drogi nie pozbawia innych osób dojazdu do drogi publicznej, a drogę - ul. Kisielewskiego zaprojektowano wyłącznie kosztem jej działki Nr 6/5. Tymczasem Rada usiłuje wykazać, że projekt układu komunikacyjnego stanowi kompromis pomiędzy interesami właścicieli sąsiednich nieruchomości.

Trudno odmówić słuszności wnioskowi zawartemu w skardze, skoro uzasadnienie uchwały nie wyjaśnia jednak szczegółowo przebiegu projektowanej ulicy Kisielewskiego na odcinku wyznaczonym przez teren działki Nr 6/5.

[REDAKTOR] wnosila w zarzucie przede wszystkim o przesunięcie i zlokalizowanie przebiegu pasa drogowego i zlokalizowanie go poza terenem jej nieruchomości, wskazując inne rozwiązanie, zakładające usytuowanie trasy w miejscu już istniejącej drogi dojazdowej, przebiegającej w bezpośrednim sąsiedztwie działki Nr 6/5.

Odrzucenie zarzutu z tego powodu, że nie istnieje możliwość wyznaczenia drogi ulicy Kisielewskiego, w całości pokrywającej się z drogą dojazdową już istniejącą na terenie należącym do Spółdzielni Mieszkaniowej „Północ” jest twierdzeniem zbyt ogólnym w aspekcie powołanego w uchwale przez Radę Miasta przepisu § 7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r.

w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 43, poz. 430). Przepis ten określa szerokość pasa drogowego w zależności od wyznaczonej funkcji drogi. Zbyt lakoniczne jest uzasadnienie uchwały w tym zakresie ograniczające się do stwierdzenia, iż parametry techniczne drogi o charakterze publicznym wymagają zajęcia części nieruchomości działki Nr 6/5, bez wyjaśnienia dlaczego właśnie w takiej części, jak przewidzianej w projekcie planu. Powołując się na „uwarunkowania techniczne wykluczające możliwość ukształtowania duktu drogi KDD-G w całości pokrywającego się z duktem drogi wewnętrznej” Rada nie wskazała w szczególności bowiem jakie to uwarunkowania oraz parametry techniczne projektowanej ulicy Kisielewskiego - oznaczonej w projekcie planu symbolem KDD-G - uzasadniały zajęcie części nieruchomości oznaczonej numerem 6/5, dopuszczając się tym samym dużej dowolności w ingerowaniu w prawo własności [REDACTED]. To z kolei powodowało, że Rada wykorzystwała przysługujące jej uprawnienia w zakresie władztwa planistycznego niezgodnie z wymaganiami obowiązującego prawa, wprowadzającego w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, generalną zasadę zrównoważonego rozwoju przy kreowaniu zakładanych rozwiązań w sferze planowania i zagospodarowania przestrzennego (planach zagospodarowania przestrzennego), zapominając w trakcie prac planistycznych o uwzględnieniu wymagań ochrony walorów ekonomicznych przestrzeni i prawa własności (art. 1 ust. 2 pkt 5 ustawy). Uzasadnienie uchwały powinno wynikać z analizy stanu faktycznego sprawy w powiązaniu z zarzutami [REDACTED] wyrażającymi żądanie przeznaczenia działki w projektowanych rozwiązaniach planistycznych, tak aby można ją było zagospodarować racjonalny sposób, który nie ograniczałby prawa własności. Naruszono interes prawny skarżącej – w rozumieniu art. 24 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym. Statuowane art. 12 cyt. ustawy, prawo rady gminy do decydowania o projekcie planu zagospodarowania przestrzennego nie zwalnia jej z obowiązku starannego prowadzenia postępowania planistycznego zapewniającego właścicielowi nieruchomości możliwość obrony jego prawa na zasadach i trybie określonym przez ustawodawcę. Trudno mówić o staranności przeprowadzonego postępowania planistycznego odniesieniu się do formułowanych przez skarżącą zarzutów skoro uzasadnienie zaskarżonej uchwały zawierało istotne mankamenty. Tylko prawidłowo sporządzone uzasadnienie

pozwole na pełną ocenę żądania skarżącej domagającej się ochrony prawa własności. Władztwo planistyczne organu stanowiące atrybut władzy publicznej, w zakresie zaprojektowanego sposobu przeznaczenia terenów na określone cele, nie może oznaczać dowolności i podlega kontroli sądowej.

W tej sytuacji nie sposób było nie zgodzić się z zarzutami i wnioskami sformułowanymi przez skarżącą, a dotyczącymi przekroczenia przez Radę uprawnień w zakresie władztwa planistycznego.

W trakcie rozprawy przed Sądem w dniu 24 maja 2005 r. pełnomocnik organu argumentował, że drogi - ul. Kisielewskiego nie można przesunąć w stronę terenu Spółdzielni Mieszkaniowej z uwagi na usytuowanie w tym miejscu sieci kanalizacyjnej i deszczowej, które powinny być lokalizowane, ale na poboczu drogi. Wywody pełnomocnika pozbawione są podstaw. Przepis § 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie stanowi, iż na terenie zabudowy (ulicy) mogą znajdować się urządzenia infrastruktury technicznej nie związane z funkcją komunikacyjną drogi. Ograniczenia takie wprowadza natomiast § 140 ust. 8 ww. rozporządzenia, w myśl którego nowa infrastruktura podziemna nie powinna być usytuowana pod jezdnią istniejącą i docelową.

Z tego powodu wywody pełnomocnika nie mogą stanowić uzupełnienia ubogiej argumentacji organu, który w uzasadnieniu uchwały do końca nie wyjaśnił dlaczego dokonano wyboru takiego wariantu planu, jak również czy wybór ten jest optymalnym rozwiązaniem w równym stopniu uwzględniającym interesy osób trzecich, a w konsekwencji mającym przekonać o słuszności rozstrzygnięcia w przedmiocie (częściowego) odrzucenia zarzutu skarżącej.

W tej sytuacji, należy stwierdzić, że zaskarżona uchwała nie czyni zadość wymaganiu ustawowemu określonymu w art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym. Uchwała w istocie nie zawiera niezbędnego uzasadnienia faktycznego i prawnego rozstrzygnięcia o częściowym odrzuceniu zarzutu

Zdaniem składu orzekającego, nie sposób zaakceptować wyrażonego w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały poglądu prawnego, że w rozpoznawanej sprawie organy gminy podejmowały swe działania w ramach przyznanych im kompetencji w zakresie planowania przestrzennego, co ma przesądzać o legalności

działania Rady. W ocenie Sądu w wyniku niewłaściwego sporządzenia uzasadnienia uchwały, nie odpowiadającego wymaganiom określonym w art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, skarżącą pozbawiono możliwości realnego skorzystania z gwarantowanej jej ustawowo ochrony prawa własności.

Trzeba zauważyć, że analizując podobny problem, Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 1 grudnia 1999 r. (sygn. akt IV SA 1387/99 Lex Nr 48 258) orzekł, iż rada gminy, rozstrzygając o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutów, powinna brać pod uwagę zakres naruszonych interesów prawnych poszczególnych podmiotów i propozycje tych naruszeń w porównaniu z innymi podmiotami. Inaczej mówiąc, prawnie uzasadnione władztwo planistyczne gminy nie powinno w sposób nadmierny z pogwałceniem zasady sprawiedliwości społecznej, naruszać interesów prawnych jednostek, chroniąc innych.

W wyroku z dnia 3 listopada 1999 r. (sygn. akt IV SA 1638/98 Lex Nr 48 261) Naczelny Sąd Administracyjny przyjął, że rada gminy, rozpoznając zarzut do projektu planu, nie tylko musi wyrazić wobec niego swe stanowisko przez jego uwzględnienie bądź odrzucenie, ale w podejmowanej uchwale winna zawrzeć uzasadnienie faktyczne i prawne rozstrzygnięcia.

W rozpoznawanej sprawie uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie zawiera uzasadnienia spełniającego wymagania art. 24 ust. 2 ustawy, w szczególności gmina nie wskazała przesłanek, jakimi się kieruje wybierając kwestionowane w zarzucie rozwiązanie przeprowadzenia ulicy Kisielewskiego przez teren skarżącej.

Wykazane naruszenie przepisu art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, powoduje konieczność stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w § 2 w zakresie odnoszącym się do odrzucenia zarzutu odnośnie planowanego przebiegu drogi - ulicy Kisielewskiego i zajęcia w tym celu nieruchomości skarżącej.

Prawidłowe uzasadnienie uchwały pozwoli na ocenę zasadności wszystkich zarzutów skarżącej, w szczególności zaś na ocenę szczegółowo uzasadnionego w skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego zarzutu naruszenia przepisu art. 1 ust. 2 pkt 3 i 5 oraz art. 3 pkt 2 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

Z wyżej wymienionych względów na podstawie art. art. 147 § 1, 151, 152 i 200 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), Sąd orzekł jak w sentencji.

kg.

Na oryginalne własne podpisy
Za zgodność z oryginałem stwierdzam

Sekretarz... *[Signature]*.....